

Arrest

nr. 209 563 van 18 september 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DIAGRE
Kolenmarktstraat 83
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 9 juli 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 juni 2018 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat L. DIAGRE verschijnt voor verzoekster en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, geboren te Mogadishu op (...) 1994.

Op 21 maart 2018 diende verzoekster een internationaal beschermingsverzoek in bij de Belgische autoriteiten.

Uit vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat de vingerafdrukken van verzoekster overeenstemmen met vingerafdrukken die in Zweden werden genomen, naar aanleiding van een internationaal beschermingsverzoek daar ingediend.

Op 29 maart 2018 werd verzoekster verhoord door Dienst Vreemdelingenzaken, over de aan haar internationaal beschermingsverzoek ten grondslag liggende motieven.

Op 24 april 2018 werd een terugnameverzoek gericht aan de Zweedse asielinstanties, die de terugname van verzoekster op 27 april 2018 reeds uitdrukkelijk aanvaardden in toepassing van artikel 18.1.d van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III-verordening).

Op 2 maart 2018 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten:

naam : A.W.

voornaam: M.

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : Mogadishu

nationaliteit: Somalië

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Zweden toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Mevrouw A.W., verder de betrokkene, die staatsburger van Somalië verklaart te zijn, bood zich op 19.03.2018 bij onze diensten aan. Daarbij drukte ze de wens uit een verzoek voor verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Op 21.03.2018 diende ze een verzoek voor internationale bescherming in. Ze legde daarbij geen documenten voor.

Dactyloscopisch onderzoek leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene op 03.09.2015 internationale bescherming vroeg in Zweden.

De betrokkene werd gehoord op 29.03.2018. Ze verklaarde dat op 02.09.2015 vanuit Kenia naar Zweden vloog. Ze vroeg internationale bescherming en haar verzoek was in september 2017 het voorwerp van een finale afwijzing. Op 28.02.2018 kwam ze vanuit Zweden naar België. Ze verliet het grondgebied van de lidstaten niet.

De betrokkene stelde gehuwd te zijn. Haar echtgenoot en hun 3 kinderen verblijven volgens de betrokkene in Somalië. Ze verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben.

De betrokkene stelde dat ze besloot internationale bescherming te vragen in België omdat de Belgische instanties mensen rechten geven. Ze uitte verzet tegen een overdracht aan Zweden omdat de Zweedse instanties haar beschermingsverzoek afwezen en haar opvang werd beëindigd en omdat ze in Zweden niet de nodige medische zorgen kreeg toen ze ziek was.

Op 24.04.2018 werd een terugnameverzoek gericht aan de Zweedse instanties, die op 27.04.2018 met toepassing van artikel 18(1) d van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees

Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek voor internationale bescherming, wat impliceert dat de verzoeker van internationale bescherming geen vrije keuze van lidstaat heeft. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers van internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers van internationale bescherming mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker van internationale bescherming door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze door een overdracht aan Zweden een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin- Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Als argument tegen een overdracht aan Zweden voerde de betrokkene aan dat de Zweedse instanties haar verzoek voor internationale bescherming afwezen en haar geen opvang meer boden.

De Zweedse instanties stemden in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1) d van Verordening 604/2013 ("de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2) : "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU".

De gegrondheid van de vrees voor vervolging of de nood aan subsidiaire bescherming werden reeds door de Zweedse instanties onderzocht en niet gegrond bevonden.

De betrokkene zal na overdracht in Zweden een nieuw verzoek kunnen indienen indien ze dat wenst. We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming en het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule. Zweden ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden

uitgegaan dat Zweden het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Zweden onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zweedse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Zweden ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

Een recente bron betreffende verzoekers voor internationale bescherming in Zweden is het rapport over asiel en internationale bescherming van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Duitsland (George Joseph en Michael Williams, "Asylum Information Database -Country Report - Sweden", laatste update op 28.03.2018, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Het rapport meldt dat personen die aan Zweden worden overgedragen en wiens verzoek reeds het voorwerp was van een finale afwijzing bij aankomst het voorwerp kunnen zijn van vasthouding ("Dublin returnees with a final negative decision in Sweden can be taken into custody on arrival and measures taken to facilitate their removal", pagina 31). We wensen te benadrukken dat wordt gemeld dat de mogelijkheid tot detentie bestaat, maar niet dat detentie in deze gevallen een "automatisme" is. Als de betrokkene besluit opnieuw internationale bescherming te vragen in Zweden zal dit verzoek worden beschouwd als een navolgend verzoek ("subsequent application"). Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en worden beoordeeld als navolgende verzoeken van personen, die Zweden niet verlieten.

Indieners van een navolgend verzoek hebben volgens het AIDA-rapport recht op beperkte materiële opvang ("reduced material conditions", pagina 51).

De betrokkene stelde dat ze in Zweden toen ze ziek was niet de nodige medische zorgen kreeg. We merken op dat de betrokkene geen enkele element aanvoert dat toelaat de gegrondheid van deze bewering te beoordelen. Verder wijzen we er op dat het AIDA-rapport meldt dat de Zweedse wetgeving de toegang van verzoekers voor internationale bescherming tot noodzakelijke medische zorgen garandeert (pagina 59). Het enkele feit dat het verstrekken van medische zorgen aan verzoekers voor internationale bescherming in Zweden anders is georganiseerd dan in België impliceert geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Tijdens het verhoor verklaarde de betrokkene te vermoeden een bepaald gezondheidsprobleem te hebben.

De betrokkene bracht tot heden geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Zweden zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Zweden niet van een vergelijkbaar niveau mogen worden verondersteld als in België en de betrokkene in Zweden in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming niet de nodige en gepaste bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

De Zweedse autoriteiten zullen tenminste 7 werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door een overdracht aan Zweden een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Zweedse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1) d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Zweedse instanties.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 51/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel. Zij stelt eveneens dat een manifeste appreciatiefout werd gemaakt.

Zij licht dit middel toe als volgt:

“V. MOYENS

A. Premier moyen,

Pris de la violation de l'article 3 de la Convention européenne des Droits de l'Homme, de l'article 51/5 de la loi du 15 décembre 1980, du principe de proportionnalité, du principe général de droit selon lequel l'administration est tenue de statuer en tenant compte de tous les éléments de la cause, du défaut de prudence et de minutie, de Terreur manifeste d'appréciation, du défaut de motivation, de la violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980

1. Principes et dispositions légales

a) Règlement Dublin III et disposition nationale

L'article 51/5 de la loi du 15 décembre 1980 dispose que :

« [...] »

L'article 17 du Règlement Dublin III prévoit les clauses discrétionnaires par lesquels un Etat peut décider d'examiner une demande de protection internationale qui lui est présentée par un ressortissant de pays tiers, même si cet examen ne lui incombe pas en vertu des critères fixés dans ce Règlement Dublin III.

b) Article 3 de la CEDH

L'article 3 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme énonce que :

« [...] »

c) *Champ d'application ratione materiae de l'article 3 de la CEDH*

Pour tomber sous l'application de l'article 3 de la Convention :

« [...] »

Selon la Cour Européenne des Droits de l'Homme, cette interdiction implique également, que

« L'expulsion par un Etat contractant peut soulever un problème au regard de l'article 3, et donc engager la responsabilité de l'Etat en cause au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé, si on l'expulse vers le pays de destination, y courra un risque réel d'être soumis à un traitement contraire à l'article 3. Dans ce cas, l'article 3 implique l'obligation de ne pas expulser la personne en question vers ce pays (Soering c. Royaume-Uni, arrêt du 7 juillet 1989, série A no 161, §§ 90-91, Vilvarajah et autres précité, § 103, Ahmed précité, § 39, H.L.R. c. France, arrêt du 29 avril 1997, Recueil 1997III, § 34, Jabari c. Turquie, no 40035/98, § 38, CEDH 2000-VIII, et Salah Sheekh c. Pays-Bas, no 1948/04, § 135, 11 janvier 2007). »

En effet, « malgré l'absence de mention expresse dans le texte bref et général de l'article 3, pareille extradition irait manifestement à l'encontre de l'esprit de ce dernier; aux yeux de la Cour; l'obligation implicite de ne pas extraditer s'étend aussi au cas où le fugitif risquerait de subir dans l'Etat de destination des peines ou traitements inhumains ou dégradants proscrits par ledit article (art 3). »

d) *Charge de la preuve*

La Cour Européenne des Droits de l'Homme établit les principes suivants quant à la charge de la preuve lorsqu'on invoque un risque de violation de l'article 3 de la Convention.;

Afin d'analyser le risque de violation de l'article 3 de la Convention, il convient de tenir compte de l'arrêt Saadi c. Italie rendu par la Cour Européenne des Droits de l'Homme le 28 février 2008:

[...] »

e) *Examen attentif et rigoureux*

Il incombe à l'autorité administrative, confrontée à un risque de violation de l'article 3 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme, de se livrer à un examen aussi minutieux et attentif que possible des données en sa possession et qui pourraient conduire à un risque de violation de l'article 3 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme, en cas d'expulsion d'un demandeur d'asile hors de son territoire.

Cet examen doit se faire après une enquête effective, afin de pouvoir dissiper tous les doutes quant au risque de violation de l'article 3 de la Convention.

f) *Obligation de motivation formelle*

L'obligation de motivation, telle qu'elle est reprise aux articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs énonce que « la motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate ».

L'obligation de motivation formelle est une formalité substantielle obligatoire, imposant à l'autorité administrative d'indiquer, dans l'instrumentum même, tant les motifs de droit que les motifs de fait qui ont présidé à l'adoption de l'acte en question.

En vertu de l'obligation de motivation matérielle, tout acte administratif doit reposer sur des motifs de droit et de fait « exacts, pertinents et admissibles en droit », en vue d'éviter que les pouvoirs de l'administration ne soient exercés de manière arbitraire.

Une motivation adéquate est une motivation qui permet au destinataire de l'acte de comprendre les raisons, de fait et de droit, qui ont sous-tendu son adoption, afin qu'il puisse « apprécier la légalité et la pertinence de la décision et donc l'opportunité de la contester en justice ».

g) *Principes de précaution et de prudence*

Le principe de précaution peut être décrit comme un principe général de droit administratif qui oblige les autorités à agir avec précaution dans la préparation d'une décision et s'assurer que les aspects factuels

et juridiques du dossier soient inventoriés et contrôlés afin que l'autorité puisse prendre une décision en connaissance de cause et qu'elle évalue les intérêts en cause de sorte que les intérêts particuliers ne soient pas inutilement bafoués.

En outre, l'administration est tenue d'agir en adéquation avec le principe du raisonnable, du principe de précaution, de proportionnalité et de prudence.

2. Application au cas d'espèce

a) Nouveaux éléments

La requérante est une femme seule vulnérable, d'une ethnie minoritaire en Somalie (mussa-dhari/gayobee) actuellement demandeuse de protection internationale.

La requérante a indiqué, lors de son entretien avec l'Office des Etrangers en date du 29 mars 2018, avoir résidé, avec d'autres ressortissants somaliens, à Göteborg.

Elle réside actuellement au Centre Croix-Rouge « Pierre-Bleue » d'Yvoir, où elle bénéficie d'un suivi socio-psychologique. Elle a eu énormément de mal à créer un lien de confiance avec son assistante sociale et son psychologue. Grâce à un suivi poussé, la requérante a pu trouver un espace de confidentialité.

Ce n'est que très récemment que la requérante a pu exprimer les violences qu'elle a subies, notamment en Suède.

La requérante s'est mariée, via un mariage coutumier et religieux, en Suède dans le courant de l'année 2016, avec Monsieur Y.A.M.. Ce dernier est également un ressortissant somalien, de l'ethnie darode, en séjour légal en Suède.

La requérante explique s'être mariée en Suède, en pensant régulariser sa situation de cette manière-là. Au début de leur relation, Monsieur A.M. était très avenant avec la requérante.

La situation a changé du tout au tout après leur mariage : Monsieur A.M. était très agressif envers la requérante, la battait.

La requérante est tombée enceinte de cet homme. Lorsqu'elle lui a annoncé la nouvelle, il lui a indiqué qu'il n'en voulait pas et qu'elle devait se faire avorter. A force de discussions, de chantage et de violences, la requérante a été avorter, à l'hôpital « Sahlgrenska University Hospital ».

Monsieur A. M. l'a ensuite chassée de chez lui, tout en la menaçant.

Actuellement, cet homme aurait repris contact avec la requérante lui sommant de rentrer en Suède. Il la contacte par téléphone en la menaçant. Il lui aurait récemment envoyé de l'argent pour qu'elle revienne.

Il ressort également des dires de la requérante que celle-ci aurait été amenée à se prostituer en Suède. Le suivi socio-psychologique de la requérante est en cours, et cette dernière ne manquera pas de vous transmettre d'éventuels documents complémentaires qu'elle obtiendrait.

*

Il y a lieu de tenir compte de ces nouveaux éléments, dans le cadre de l'analyse d'un renvoi de la requérante vers la Suède.

b) Motivation de la décision attaquée

La requérante entend démontrer que la motivation de la décision attaquée est insuffisante et inadéquate, et qu'elle ne peut donc l'accepter.

Il convient d'abord de relever que, bien que la seule invocation de rapports internationaux ne suffit pas à établir la violation de l'article 3 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme en cas de renvoi vers la Suède, il incombe néanmoins à l'autorité administrative, confrontée à un risque de violation de cet article, de se livrer à un examen aussi minutieux et attentif que possible des données en sa possession, ainsi que des nouveaux éléments, et qui pourraient induire un risque de violation de l'article

3 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme, en cas d'expulsion d'un demandeur d'asile hors de son territoire.

*

Premièrement, la décision attaquée fait référence à un rapport « Asylum Information Database - Country Report-Sweden », en sa version actualisée du 28 mars 2018.

La partie adverse soutient que les 'Dublin returnees' peuvent faire l'objet, en cas de retour en Suède, d'une détention. La partie adverse insiste sur le fait que le rapport mentionne la détention comme étant possible mais qu'il n'est pas mentionné que cela serait automatique.

La partie adverse indique également que la requérante pourrait introduire une demande d'asile subséquente auprès des autorités suédoises, et qu'en tout état de cause, en cas d'introduction d'une demande d'asile subséquente, le rapport mentionne qu'un droit à l'accueil limité a lieu.

Or, force est de constater que le rapport mentionné par la partie adverse indique également ce qui suit:

- Les demandeurs d'asile 'Dublin returnees' ayant reçu une décision négative sur leur demande de protection internationale peuvent être placés en garde à vue en vue d'un éloignement plus rapide vers leur pays d'origine (p. 32);
- Le rapport mentionne également que : « There is no free legal assistance in submitting a subsequent application. However, the procedure is written and complex with statistically little chance of changing the negative decision, and applicants also have no access to free interpretation. » (p. 44);
- Le rapport indique aussi: «Subsequent applicants are not able to get subsidised health care or medicines »(p. 51)

Il y a lieu de rappeler que la requérante est dans une situation psychologique très fragile, qu'elle allègue avoir déjà fait l'objet de violences en Suède, qu'elle aurait été sujette à des violences sexuelles, qu'elle est totalement soumise à un homme, Monsieur A.M, qui est d'une ethnie supérieure (darobé) à la sienne (mussa-dhari).

Le fait qu'elle soit renvoyée vers un pays où elle ne pourrait introduire de demande d'asile subséquente sans pouvoir bénéficier d'une assistance légale et d'un suivi médical (psychologique), dans le cadre d'une procédure écrite et complexe, la placerait dans une situation où elle ne serait pas en mesure de faire valoir ses droits, et risquerait de la placer dans une situation contraire à l'article 3 de la Convention européenne des Droits de l'Homme.

Deuxièmement, il convient de relever que différents rapports d'organisation internationale dénoncent d'une part l'augmentation des demandeurs d'asile en Suède et les restrictions au niveau des procédures et de l'accueil des demandeurs d'asile, et, d'autre part, les violences envers les femmes, dont les violences sexuelles.

Le rapport du 'United States Department of State', intitulé « 2018 Trafficking in Persons Report-Sweden », du 28 juin 2018¹³ indique que :

« more victims, including potential victims among asylum-seekers.

(...)

although the government meets the minimum standards, it did not sufficiently screen migrants for trafficking among an increased volume of migrants and asylum-seekers in the country.

(...)

improve efforts to conduct sufficient screenings to identify trafficking victims among migrants

(...)

Despite implementation of the referral mechanism, authorities continued to contend with the ongoing effects of the European migration crisis. The migration agency's anti-trafficking coordinator identified 444 suspected trafficking victims among asylum-seekers in 2017 (107 were children), a 30 percent increase

from 2016. Although the migration agency identified more potential victims, the high volume of asylum-seekers entering the country inhibited authorities' ability to conduct sufficient screenings for trafficking indicators.

(...)

As reported over the past five years, Sweden is a destination and, to a lesser extent, source and transit country for women and children subjected to sex trafficking, and a destination country for men, women, and children subjected to forced labor, including forced begging and stealing. Sex trafficking victims largely originate from Eastern Europe, Africa, East Asia, and the Middle East, though Swedish women and girls are vulnerable to sex trafficking within the country. Reported cases of labor trafficking and forced begging are increasing. »

Amnesty International, dans son dernier rapport sur la Suède, du 22 février 2018, indique que :

« Rape and other forms of sexual violence against women and girls remained widespread but there were few convictions. »

Le rapport du 'United States Department of State', intitulé «2016 Country Reports on Human Rights Practices-Sweden », du 3 mars 2017, indique que :

« The main human rights abuses included societal discrimination and incidents of violence against foreigners, particularly the large numbers of migrants who arrived since 2015 and members of ethnic and religious minorities, and domestic abuse of women and children.

Other problems reported during the year included shortcomings in the government's processing, sheltering; and integrating the large number of asylum seekers and migrants; increasing numbers of displaced migrant children living on the streets; an increased number of anti-Semitic hate crimes; trafficking of men, women, and children »

Il ressort de la lecture de la décision attaquée et des rapports mentionnés supra, que la partie adverse n'a pas été suffisamment prudente et rigoureuse quant à l'analyse de la situation actuelle et récente des demandeurs d'asile en Suède, et de la situation particulière de la requérante, en tant que jeune femme, demandeuse d'asile, d'une ethnie minoritaire en Somalie, ayant subi des violences sexuelles en Suède.

Il y a donc lieu de constater une violation du principe de précaution et une violation de l'obligation de motivation formelle des actes administratifs.

*

La partie adverse ne pouvait donc nullement déduire du rapport mentionné dans la décision attaquée que la requérante pourrait effectivement être accueillie directement et hébergée dignement, et qu'il n'existe aucun risque de violation de l'article 3 de la Convention en cas de renvoi de la requérante en Suède.

Il y a donc un défaut de motivation formelle et adéquate de la décision attaquée en ce que la partie adverse tire des arguments d'une lecture partielle du rapport qu'elle mentionne et ne tient pas compte de l'ensemble des éléments du dossier de la requérante.

Dès lors, il convient de suspendre et d'annuler la décision attaquée."

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 18, 1, d van de Dublin III-verordening en artikel 51/5, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet en het feit dat verzoekster het verblijf wordt geweigerd aangezien België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Zweden toekomt. Vervolgens wordt uitvoerig uiteengezet op welke gronden de gemachtigde tot deze beoordeling kwam. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster aanvoert dat de motieven niet afdoende zijn omdat de gemachtigde een partiële lezing heeft gedaan van het rapport waarop hij zich stoelt en geen rekening houdt met het geheel van elementen van het dossier van verzoekster, zal dit argument worden onderzocht onder de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekster meent dat de gemachtigde onzorgvuldig was bij het nemen van de bestreden beslissing, en dat hij een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt waarbij zij in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Zij meent dat een overdracht aan Zweden haar zou blootstellen aan een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Zij wijst er onder de titel “nouveaux éléments” (nieuwe elementen – eigen vertaling) op dat ze in België sociaal-psychologisch wordt opgevolgd en pas sinds kort het vertrouwen heeft gevonden om uit te drukken welk geweld ze in Zweden heeft ondergaan. Zij stelt dat haar echtgenoot in Zweden haar gewelddadig heeft behandeld en haar van huis heeft weggejaagd, en dat ze in Zweden als prostituee heeft gewerkt. Verzoekster meent dat de gemachtigde zich niet mocht beperken tot het invoeren van internationale rapporten, en meent dat met deze nieuwe elementen rekening moet worden gehouden bij het beoordelen van een terugname door Zweden. Verzoekster vervolgt dat de gemachtigde slechts een partiële lezing van de internationale rapporten heeft uitgevoerd en onvoldoende oog heeft gehad voor de actuele situatie van verzoekers van internationale bescherming in Zweden en van verzoekster in het bijzonder, als jonge verzoekster van internationale bescherming afkomstig uit een Somalische etnische minderheid die seksueel geweld heeft ondergaan in Zweden. Zij wijst er ook op in een zeer fragiele psychologische toestand te zijn, terwijl ze in Zweden bij het indienen van een volgend verzoek om internationale bescherming geen juridische en medische (psychologische) bijstand zou kunnen genieten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad beoordeelt de regelmatigheid van een bestuursbeslissing in het kader van een annulatieprocedure op grond van artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (beoordeling ex tunc). “Nieuwe elementen” die verzoekster thans in het verzoekschrift aanhaalt en die niet voorlagen aan het bestuur op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, kan de Raad dan ook niet in de beoordeling betrekken.

Verzoekster geeft op uitgebreide wijze een theoretische toelichting bij artikel 3 van het EVRM, die de Raad kan onderschrijven. Verder weze aangestipt dat het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds

vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104). Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker van internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, § 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, § 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 220). In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 251). Om te beoordelen of verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een vermoeden dat de behandeling van verzoekers van internationale bescherming in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM. Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van verzoekers van internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een verzoeker van internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de beschermingsprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C- 411/10 en 493/10).

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-verordening bepaalt daarom heden het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek van internationale bescherming, een verzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-verordening, houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C- 578/16 PPU).

Vooreerst gaat de Raad na of de gemachtigde de algemene situatie in Zweden voor verzoekers van internationale bescherming op afdoende en zorgvuldige wijze heeft onderzocht, zodat hij op redelijke wijze tot de vaststelling kon komen dat een overdracht geen aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat de terugname van verzoekster door Zweden werd aanvaard op grond van artikel 18, 1, d van de Dublin III-verordening. Hieruit blijkt dat verzoekster door Zweden inderdaad wordt beschouwd als een onderdaan van een derde land wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in België. Dienaangaande heeft de gemachtigde onder meer het volgende gemotiveerd: *“Als argument tegen een overdracht aan Zweden voerde de betrokkene aan dat de Zweedse instanties haar verzoek voor internationale bescherming afwezen en haar geen opvang meer boden. De Zweedse instanties stemden in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1) d van Verordening 604/2013 (“de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”). We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2) : “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”. De gegrondheid van de vrees voor vervolging of de nood aan subsidiaire bescherming werden reeds door de Zweedse instanties onderzocht en niet gegrond bevonden. De betrokkene zal na overdracht in Zweden een nieuw verzoek kunnen indienen indien ze dat wenst. We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming en het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule. Zweden ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Zweden het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Zweden onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zweedse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Zweden ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.”*

De Raad onderschrijft deze motieven. De ratio legis van de Dublin III-verordening is juist om “asylum shopping” tegen te gaan en te vermijden dat indien een verzoeker zijn verzoek wordt afgewezen in de ene lidstaat, hij zijn kans waagt in de volgende lidstaat, zolang men kan aannemen dat de procedure voor internationale bescherming in de verantwoordelijke lidstaat geen systeemfouten bevat en men bijgevolg kan aannemen dat het non-refoulementbeginsel wordt gerespecteerd (overweging 3 van de Dublin III-verordening). Bijkomend moet de gemachtigde nagaan of naast het eventueel voorkomen van systeemfouten ook individuele elementen aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht van verzoekster.

Verzoekster wijst erop dat uit het AIDA-rapport over Zweden waarop de gemachtigde zich heeft gesteund, blijkt dat 'Dublin returnees' met een finale negatieve beslissing bij hun terugkeer in Zweden kunnen worden vastgehouden met het oog op een snellere verwijdering. De Raad stelt vast dat de gemachtigde dit in de bestreden beslissing ook heeft aangehaald en heeft opgemerkt dat deze mogelijkheid tot detentie wel bestaat maar geen automatisme is, wat verzoekster niet weerlegt. Bovendien maakt het loutere vasthouden met het oog op verwijdering op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling uit die kan worden beschouwd als een schending van artikel 3 van het EVRM. De gemachtigde stipt terecht aan dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming en het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Cruciaal is evenwel de mogelijkheid tot het indienen van een eventueel volgend verzoek tot internationale bescherming, indien verzoekster nieuwe elementen wil laten gelden, met de mogelijkheid om te verzoeken tot een schorsende werking van dit volgend verzoek. De gemachtigde wijst er terecht op dat dit mogelijk is, zoals blijkt uit het AIDA-rapport p. 42 tot p. 44 dat zich in het administratief dossier bevindt.

Verzoekster wijst erop dat uit het AIDA-rapport blijkt dat het indienen van een navolgend internationaal beschermingsverzoek slechts recht geeft op beperkte opvang en dat voor dergelijk verzoek geen gratis juridische bijstand is voorzien. De Raad wijst erop dat de mogelijkheid om de opvang te beperken in geval van een navolgend internationaal beschermingsverzoek uitdrukkelijk wordt voorzien door Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) in geval van de indiening van een navolgend internationaal beschermingsverzoek en in principe geen schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM. Wat betreft het ontbreken van gratis juridische bijstand voor het indienen van een navolgend internationaal beschermingsverzoek, wijst de Raad erop dat het AIDA-rapport (p.44) ook vermeldt dat een raadsman wel kan worden aangesteld wanneer het verzoek wordt toegelaten voor heronderzoek. Daarnaast kan ook beroep worden gedaan op NGO's. Het louter ontbreken van gratis juridische bijstand bereikt ook niet de vereiste drempel om te worden beschouwd als een systeemfout die ipso facto kan aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. In de Dublin III-verordening wordt immers in artikel 27, 6, tweede lid aangegeven dat in bepaalde situaties de lidstaten kunnen afwijken van het principieel recht op gratis juridische bijstand. Een gelijksoortige bepaling voor een procedure voor internationale bescherming in het algemeen staat in artikel 20, lid 3 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking).

Verzoekster wijst er nog op dat wie een navolgend internationaal beschermingsverzoek indient, in Zweden geen toegang heeft tot gesubsidieerde gezondheidszorg en medicatie. Dit gegeven betreft verzoekster op haar persoonlijke situatie, zodat de Raad nagaat of elementen eigen aan verzoeksters profiel op afdoende en zorgvuldige wijze door de gemachtigde werden onderzocht in het licht van een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

De Raad merkt hierbij echter op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing uitvoerig heeft gemotiveerd over verzoeksters gezondheidssituatie en over de situatie van medische voorzieningen in Zweden. De Raad moet met verweerder vaststellen dat verzoekster nalaat om zelfs een begin van bewijs te leveren van haar beweerde medische problemen. Bij het gehoor in het kader van een inschrijving of préscreening gaf verzoekster aan buikproblemen te hebben en tijdens het Dublinverhoor verklaarde verzoekster omtrent haar gezondheid slechts dat zij denkt aambeien te hebben en hiervoor een doktersafpraak heeft gemaakt en dat ze in Zweden toen ze ziek werd niet de nodige medische zorgen kreeg. Noch in het administratief dossier, noch bij het verzoekschrift voegde zij echter stukken die deze beweringen kunnen staven. In tegendeel, in het verzoekschrift beweert verzoekster zelf dat zij in Zweden een abortus liet uitvoeren in het Sahlgrenska University Hospital, waaruit blijkt dat zij wel op medische zorgen beroep kon doen. Ook waar verzoekster in het verzoekschrift wijst op haar fragiele psychologische toestand, waarvoor zij in het opvangcentrum in België sociaal-psychologisch beweert te worden opgevolgd, voegt zij hiervan geen enkel stuk bij het verzoekschrift om deze bewering te staven, maar beperkt zij zich ertoe te stellen dat zij in de toekomst eventuele aanvullende documenten over haar lopende sociaal-psychologische begeleiding zal overmaken. De Raad kan dan ook slechts de motivering in de bestreden beslissing onderschrijven dat *"De betrokkene bracht tot heden geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Zweden zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een*

overdracht een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest”.

Verzoekster citeert nog uit een aantal rapporten, van het United States Department of State en van Amnesty International, waaruit de beperkingen van het Zweedse beschermingssysteem ten gevolge van het grote aantal verzoekers van internationale bescherming zouden blijken, evenals het geweld tegen vrouwen, waaronder ook seksueel geweld. Verzoekster meent dat hieruit blijkt dat de gemachtigde de situatie van verzoekster, als jonge verzoekster van internationale bescherming afkomstig uit een Somalische etnische minderheid die in Zweden seksueel geweld heeft ondergaan, niet voldoende zorgvuldig heeft beoordeeld.

De Raad kan verzoekster hierin niet volgen. Waar uit de passages die verzoekster citeert uit deze rapporten weliswaar blijkt dat de komst van een groot aantal verzoekers van internationale bescherming sinds 2015 het Zweedse beschermingssysteem onder druk heeft gezet, valt hieruit in geen geval het bestaan van systeemfouten af te leiden die terugnames in het kader van de Dublin III-verordening zouden kunnen verhinderen. Voor zover de geciteerde passages betrekking hebben op mensenhandel en op seksueel geweld tegen vrouwen, merkt de Raad op dat verzoekster zelf, noch bij het gehoor in het kader van het Dublinonderzoek noch in het verzoekschrift, heeft beweerd slachtoffer van mensenhandel te zijn. Ook haar bewering thans in het verzoekschrift zich in Zweden geprostitueerd te moeten hebben, heeft ze niet eerder aangehaald en poogt zij op geen enkele manier te staven. Ook wat het partnergeweld betreft dat zij nu stelt vanwege haar man te hebben ondergaan, merkt de Raad op dat verzoekster dit niet heeft vermeld bij het Dublinonderzoek, zodat de gemachtigde niet kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Bovendien kan de Raad verweerder in de nota bijtreden waar deze opmerkt dat verzoekster zich bij problemen inzake haar persoonlijke relaties tot de Zweedse autoriteiten kan wenden.

Bijkomend moet de Raad vaststellen dat de aangehaalde bron van het US Department of State van 28 juni 2018 wat betreft de mensenhandel juist een eerder positief beeld geeft van de uitgebreide inspanningen die Zweden zich getroost om de problematiek van mensenhandel en seksueel geweld aan te pakken. Zo citeert verzoekster bv. enkel het stukje van de zin “more victims, including potential victims among asylum-seekers”, maar begint de zin met “The government demonstrated serious and sustained efforts by establishing municipal-level anti-trafficking working groups and action plans to address regional needs and identifying more victims, including potential victims among asylum-seekers” of (“de overheid toonde ernstige en volgehouden inspanningen om werkgroepen tegen mensenhandel en actieplannen op gemeenteniveau op poten te zetten om de regionale noden op te vangen en meer slachtoffers te identificeren, waaronder mogelijke slachtoffers bij verzoekers van internationale bescherming (eigen vertaling).” Het gehele artikel, waarnaar verzoekster in het verzoekschrift verwijst, heeft het over een stijging van wetgevende initiatieven voor vervolging van de problematiek, een stijging in de preventieve maatregelen en een behoud van de bescherming van slachtoffers.

Gelet op het voorgaande maakt verzoekster noch wat betreft de situatie voor Dublinterugkeerders in het algemeen, noch wat betreft haar persoonlijke situatie een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

De Raad kan evenmin vaststellen dat de gemachtigde de actuele situatie van verzoekers van internationale bescherming in Zweden en de eigenheid van verzoeksters situatie onvoldoende heeft onderzocht en derhalve bij het nemen van de bestreden beslissing onzorgvuldig of onredelijk heeft gehandeld, of een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt. In casu kan de Raad ook geen partiële lezing van het AIDA-rapport door de gemachtigde aannemen wat betreft de pertinente elementen voor de voorliggende zaak en in het licht van de gegevens die hem kenbaar waren gemaakt door verzoekster op het ogenblik van het nemen van de beslissing.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht wordt niet aangenomen.

Wat artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet of het proportionaliteitsbeginsel betreft, stelt de Raad vast dat verzoekster niet heeft uiteengezet op welke manier de bestreden beslissing respectievelijk deze rechtsregel of dit beginsel van behoorlijk bestuur heeft geschonden, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES